

ผลของความขี้ใจฉาน.....

นำเสนอเมื่อ : 9 พ.ค. 2552

ผลของความขี้ใจฉาน.....

ถาม : คนที่มีนิสัยชอบอิจฉาผู้อื่น จะมีผลเสียต่อเขาเองอย่างไรบ้าง และสามารถแก้ไขนิสัยนี้ได้อย่างไรบ้างครับ ?

ตอบ : คนที่มีนิสัยชอบอิจฉาผู้อื่น จะมีผลเสียต่อเขาเองอย่างไรบ้าง และสามารถแก้ไขนิสัยนี้ได้อย่างไรบ้างครับ ?

คุณโยมก็ต้องดูให้ถึงต้นตอเสียก่อนว่า นิสัยของคนที่ชอบอิจฉาทารอน หรือว่าไม่ยอมให้ใครได้ดีเกินกว่าตัวเองนั้น เกิดขึ้นได้อย่างไร ..?

นิสัยอิจฉาริษยานี้ จะเกิดขึ้นกับคนที่มีความดีในตัวเองน้อยกว่าคนอื่น เพราะถ้าหากมีคุณงามความดีอยู่ในตัวมากกว่าคนอื่น เขาคงไม่มีความจำเป็นต้องไปอิจฉาทารอนใคร

เนื่องจากมีคุณงามความดี มีความรู้ มีความสามารถน้อยกว่าคนอื่น แล้วอยากจะได้ดีเท่ากับเขา หรืออยากจะได้ดียิ่งกว่าเขา แต่แทนที่จะคิดแก้ไขตัวเอง กลับไปคิดในทางผิดๆ ในทางร้ายๆ

คือ แทนที่จะยกตัวเองขึ้นมาด้วยการทำ ความดีให้ยิ่งขึ้นไป กลายเป็นว่าความดีก็ไม่ทำแถมยังคิดจะเหยียบคนอื่นลงไปด้วยฤทธิ์แห่งความเข้าใจผิด จนกลายเป็นความอิจฉาริษยา ไม่ยอมให้ใครได้ดีเสียอีก

เมื่อเรารู้แล้วว่าต้นเหตุแห่งความอิจฉาริษยานั้น มาจากความที่ตัวเองมีคุณงามความดีน้อย ก็สะท้อนให้เห็นว่า ถ้าอย่างนั้นในใจของคนที่ชอบอิจฉาริษยา ก็คงจะมีแต่ความเศร้าหมอง คิดที่จะสร้างสรรค์อะไรกับใครเขาไม่เป็น คิดออกแต่ในเรื่องที่จะทำลายทำร้ายคนอื่นอยู่รำไป

เช่น คิดจะทำลายทรัพย์สินเงินทอง คิดจะทำลายเกียรติยศชื่อเสียง คิดจะทำร้ายคนอื่นให้เจ็บทั้งกาย เจ็บทั้งใจ คิดวนๆ เวียนๆ อยู่อย่างนี้

เพราะฉะนั้น คนที่มีนิสัยชอบบอจฉาวิชา จึงเป็นคนที่ไม่ใจศรัทธาหมองทั้งวัน เมื่อมีใจศรัทธาหมองอย่างนี้ แม้คำพูดก็เป็นคำพูดที่ชวนให้ศรัทธาหมอง คือ มีแต่เรื่องราวๆ ออกจากปาก ไม่มีคำพูดที่เป็นภาษา ดอกไม้ มีแต่พจนพิษพรวดๆ ออกมา เมื่อเป็นอยู่อย่างนี้หนักๆ เขา ก็จะเลยไปจนกระทั่งถึงการกระทำทางร่างกาย ทำให้แสดงอาการร้ายๆ ออกมา ตั้งแต่การกระทบกระทั่งแตกตั้น ทำอะไรโครมคราม หรือมีอาการหนานิวคิวฆมวดใส่กัน เป็นต้น คนที่มีนิสัยชอบบอจฉาวิชาผู้อื่น หรือคนที่ มีบุญน้อย แล้วไม่คิดจะทำบุญเพิ่มเติม แต่กลับไปคิดทำร้ายคนอื่น จึงมีอาการเช่นนี้

เมื่อความดีเก่ามีอยู่น้อยจนทำให้สู้ใครเขาไม่ได้ แล้วความดีใหม่ก็ไม่คิดจะทำเพิ่มตรงกันข้ามมีแต่จะเพิ่มความร้ายกาจ เพิ่มความบาปเข้าไปทุกวันๆ ซึ่งก็เท่ากับเป็นการเผาผลาญเป็นการทำลายล้างตัวเองไปทุกวันๆ นั่นเอง นี่คือผลเสียต่อตัวเองของความเป็นคนขี้อัจฉาวิชา

เพราะฉะนั้น พวกเราอย่าได้เป็นเข้าที่เดียว ถ้าครั้งใดใจคิดแวบไป ชักเริ่มจะอิจฉาชาวบานที่เขาดีกว่าเรา เด่นกว่าเรา ดีกว่าเราขึ้นมาละก็ รีบติดเบรกเสียนะ

โดยเตือนตัวเองว่า ที่เรายังตกต่ำอยู่อย่างนี้ เพราะว่าชาติที่แล้ว รวมทั้งชาตินี้ด้วย เราสั่งสมคุณงามความดีมาน้อยไป

เตือนตัวเองได้อย่างนี้ หนทางที่จะแก้ไขให้ดีขึ้นก็มีมากขึ้น เพราะจับทิศทางถูกว่า เมื่อเรามีบุญน้อย ก็ต้องหาวิธีเติมบุญ คือ ในเรื่องของการทำงาน ไม่ว่าจะป็นงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาจากหมู่คณะ หรือจากครอบครัว จากงานเลี้ยงชีวิตเราเองก็ตาม นอกจาก ทำให้สุดฝีมือแล้ว ยังต้องปรับปรุงให้ดียิ่งๆ ขึ้นไปอีกด้วย

แต่ในกรณีที่จะปรับปรุงอย่างไรก็ยังไม่ได้อยุ่นั่นเอง อย่างนี้ต้องรีบเข้าไปกราบขอความรู้จากเขา ซึ่งจะช่วยให้เราในระยะเวลาทั้งในการปรับปรุงฝีมือและเวลาที่ไม่ต้องไปตกนรกได้ตั้งเยอะ

จากนั้นก็หันหน้าเข้าหาวัด มาศึกษาธรรมะ ปฏิบัติธรรมให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ก่อนหน้านี้ไม่เคยทำบุญ ทำทาน ไม่เคยรักษาศีล ไม่เคยนั่งสมาธิ ต่อแต่นี้รีบไปทำกัน

ด้วยการศึกษาจากหลวงปู่ หลวงพ่อ ว่าทำสิ่งเหล่านี้แล้วได้อย่างไร เช่น การทำทานมีผลทำให้รวย การรักษาศีลมีผลทำให้สวย การเจริญสมาธิภาวนามีผลทำให้เฉลียวฉลาด มีสติปัญญา

พอจับหลักตรงนี้ได้ ถ้าอยากจะเพิ่มเติมความรู้อะไรเป็นรายละเอียดให้ยิ่งขึ้นไป ก็ค่อยๆ ศึกษาจากหลวงปู่ หลวงพ่อกัน

ยกตัวอย่าง เรามีอะไรต่ออะไรพร้อมแล้วแต่ที่ไปอิจฉาเขานั้น เพราะว่าเราไม่มีบิรวาร เวลาไปไหนมาไหน ทั้งๆ ที่ รวยก็แสนรวย สวยก็แสนสวย แต่ไม่มีใครๆ ก็ไม่รัก

แล้วแทนที่จะถามว่าทำไมใครๆ ถึงไม่รักเรา กลับเที่ยวไปโกรธไปเคืองเขา หรือว่าเที่ยวไปอิจฉา

คนที่มีความรักเต็มบ้านเต็มเมือง ต้องมองและตั้งคำถามใหม่ให้เป็น คือ แทนที่จะตั้งคำถามว่าทำไม เขาไม่รักเราก็ตั้งคำถามเสียใหม่ว่าทำไมเราไม่รักตรงไหน แล้วเริ่มสำรวจตรวจสอบตัวเอง

ถ้าหาไม่เจอจริงๆ ไปถามหลวงปู่ หลวงพ่อ ท่านดูก็ได้ แล้วเราจะรู้ว่าวิชาเจ้าเสน่ห์ ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงให้ไว้หน มีอยู่ ๔ ข้อ ด้วยกัน คือ

๑. หมั่นให้ทาน คำว่า "ทาน" ในที่นี้ ไม่ได้หมายถึงการตักบาตรกับพระภิกษุสามเณร ทานในที่นี้หมายถึง มีอะไรก็ปันกันกิน ปันกันใช้ รวมทั้งปันกันดังด้วย

๒. ปิยวาจา เวลาพูดจากับใครก็พูดด้วยถ้อยคำที่ไพเราะ เพราะสิ่งที่จะให้กำลังใจคนได้ดีนั้น ไม่มีอะไรเกินคำพูดที่เพราะๆ ในทำนองเดียวกันสิ่งที่จะทอนกำลังใจคน ก็ไม่มีอะไรเกินคำพูดที่ระคายหูเช่นกัน

๓. อุตถจริยา คือ ความรู้ความสามารถ ที่เรามีอยู่ ถ้าเอาไปช่วยใครได้ ก็ช่วยๆ กันไป อย่าไปหวงเลย

๔. สมานัตตตา คือ ไม่ว่าคุยกับใครก็มีแต่ความจริงใจให้เขา ไม่แทงใครข้างหลัง ไม่ว่าร้ายใครลับหลัง มีแต่ความจริงใจ มีแต่ความปลอดภัยให้เขาเสมอ

ทั้ง ๔ ประการนี้แหละจะเป็นที่มาแห่งเสน่ห์ของเรา พุดง่าย ๆ โปรยเสน่ห์ด้วยการให้ ทั้งสิ่งของ ทั้งคำพูด ทั้งกำลังออกกำลังใจ ทั้งความปลอดภัยแก่เขา ทำอย่างนี้แล้วใครยังไม่รัก ก็ไม่รู้ไป

แล้วในไม่ช้าเราจะต้องย้อนกลับมาถาม หลวงพ่อว่า ทำไมเดี๋ยวนี้ เวลาไปไหนมาไหนถึงมีแต่ถูกคนอื่นเขาตามอิจฉากันทั้งบ้านทั้งเมือง

ถึงตอนนั้นก็ช่วยไปสอนคนอื่น ๆ ที่กำลัง อิจฉาคุณให้รู้ว่า เมื่อก่อนคุณเองก็เคยเป็นอย่างเขาเหมือนกัน แล้วมีวิธีแก้ไขอย่างไร บอกเขาไปด้วย เพื่อจะได้เป็นบุญติดตัวเราต่อไป...

ที่มา <http://www.kalyanamitra.org/u-ni-boon/main/index.php?>